

Tory a kemény háztetőn hasalt és feszülten nézett le az esőáztatta utcára. A célszemélyt várta. Tagjai teljesen elgémberedtek a szokatlanul hűvös áprilisi estén. Amíg várakozott, a járókelőket figyelte. Azzal szórakoztatta magát, hogy történeteket talált ki arról, hogy vajon milyen lehet az életük. Gyakran gondolt arra, hogy milyen is volt egyszerű, átlagos embernek lenni? Vajon milyenek lennének a mindennapjai, ha nem lenne képes csupán egyetlen gondolattal elzárni egy ember testében a levegő útját? Vajon milyen lehet annak, aki az elméjét nem arra használja, hogy csontokat törjön, beleket ontson, koponyákat roppantson?

Kilenc hónapja még neki is volt élete, ha nem is teljesen normális, de legalább hasonlított arra. Akkor még csak olyan haszontalanságokra használta a képességét, hogy ne kelljen felkelnie a kanapéről, ha csatornát akart váltani a tévén. Elég volt arra összpontosítania, hogy a távirányító felemelkedjen az asztalról, és az eszköz egy szempillantás múlva már a kinyújtott kezében landolt.

Erősen ráharapott az ajkára. Az éles fájdalom észhez térítette. Hiába álmodozott egy másik életről, szokványos hétköznapokról, ő nem volt átlagos ember. Habár egy külső szemlélő számára nagyon is közepszerű látványt nyújtott, barna haj, barna szem, átlagos testalkat. Semmi izgalmas. Így könnyedén beolvadt az emberek közé. Jellegtelen külsejével ezt egészen egyszerű volt elérni. Már kilenc hónapja nézett vissza rá ez az ábrázat a tükörből. Valódi arcát csak Selena ismerte, de a lelkébe nem láthatott bele senki. A nő pedig egyelőre megőrizte a titkát, sőt pénzt is segített szerezni neki, amikor kétségbeejtően kilátástalannak tűnt a helyzete. Selena volt az, aki felhajtotta Tornyak a melót. A foglalkozása viszont jelenleg nem volt éppen emberbarátinak nevezhető.

A célszemély időközben feltűnt az utcasarkon. A fickó egy iszonyúan ronda, sárga esőkabátot és színben hozzáillő kalapot viselt. Eléggé kirítt a „tömegeből”. Kezében díszes sétatálcát lóbált, a bot fején egy giccses arany sasfej pihent. A nő tudta, hogy hamarosan annyira közel ér az áldozata, hogy a támadása tökéletesen hatékony lesz. A férfi ráérősen ballagott, látszólag cseppet sem zavarta a csípős hideg. Tory persze már alig várta, hogy végezzen és mehessen innen a francba. Az időjárás cseppet sem törődött azzal, hogy tavasz van és illene már feljebb csavarni a hőfokot.

Kiürítette az elméjét és a feladatára koncentrált. Háborgott a lelke minden alkalommal, de a pénzre égető szüksége volt. Ezzel a munkával pedig sokkal jobban keresett, mintha beállt volna egy étterembe pincérlánynak. A férfi már csak néhány méterre volt attól az épülettől, amelyiknek a tetején éppen hasalt. Egy hirtelen támadt szélroham kis híján lesodorta a megfigyelőhelyről.

– Az volna csak igazán beteg humora a sorsnak! Leesett a háztetőről a bérgyilkos! Micsoda főcím lenne! – gondolta magában szarkasztikusan.

A fickó végre elérte a megfelelő helyzetet. Tory összpontosított. Minden figyelmével a férfira koncentrált. Erejének egyetlen, kíméletlenül pontos csapásával megállította a célszemély szívét. A pasas szeme egy pillanatra elkerekedett a döbbenettől, a mellkasához kapott, majd némán összerogyott. Feje hangosan koppant a járda aszfaltján. A hang felhallatszott a tetőre. Tory összerezzen. Még egy pillantást vetett a földön fekvő testre, de az továbbra is mozdulatlan maradt. A halott feje mellett a vértócsa összekeveredett a délelőtti zivatarból megmaradt

tócsával. A vörös folyadék lassacskán elszínezte a vizet. Egy utcai lámpa fénye épp a férfi arcára vetült, akinek a vonásait az utolsó döbbenet torzította el. Haláltusája csak egy szempillantásig tartott. A nő erről gondoskodott. A szerencsétlen flótás talán fel sem fogta, hogy a halál jött érte aznap kora este London egyik belvárosi utcáján.